

Hồi thứ sáu mươi tám

Đào Hồng Anh hé màn bí mật

Đào Cung Nga ở chốn thâm cung mấy chục năm, ít khi trò chuyện cùng ai. Mụ nghe Vi Tiểu Bảo nói năng bẻm mép cũng lấy làm hứng thú, vừa cười vừa bảo gã:

- Ta chắc Diêm Vương thét tả hữu: "Kéo thằng lỏi này ra đánh cho gã một chập."

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Thật thế không? Nhất định Diêm Vương lão gia nổi lôi đình, râu chổng ngược lên ngài quát: "Lúc sống mi hồ đồ thì còn được, sao chết rồi mi cũng hồ đồ? Nếu nơi trâm đây toàn loại quỷ hồ đồ thì trâm cũng thành một vị Diêm chúa hồ đồ hay sao?"

Rồi cả hai cùng cười rộ.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Sau còn gì nữa?

Đào Cung Nga đáp:

- Ta nghe bọn chúng ở dưới bếp bàn khế với nhau. Một tên nói: Thái hậu ban thánh dụ bắt sống được thằng tiểu quỷ đó là hay nhất. Bằng không cứ chém cho gã một đao chết tươi. Có điều phải lục soát trong mình gã hể thấy thứ gì đều phải đem về phúc trình hết, không được thiếu một vật. Tên khác nói: "Gã tiểu quỷ lớn mật dám lấy cắp cả kinh Phật mà Thái hậu hàng ngày tụng niệm. Quả gã không muốn sống nữa, trách gì Thái hậu chẳng nổi nóng. Thái hậu còn dạn đi dạn lại vật trọng yếu nhất là mấy bộ kinh Phật của ngài."

Mụ ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Người có lấy kinh Phật của Thái hậu thật không? Phải chăng tổng đà chúa của tiểu huynh đệ đã sai người lấy thứ đó?

Mụ vừa hỏi vừa nhìn Vi Tiểu Bảo không chớp mắt.

Vi Tiểu Bảo động tâm. Đột nhiên gã tỉnh ngộ, tự nhủ:

- Phải rồi! Mụ này đêm trước xục tìm trong phòng Thái hậu đúng là tìm mấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh này đây.

Gã làm bộ ngờ ngác hỏi lại:

- Kinh Phật nào? Tổng đà chúa của tại hạ không lạy đức Bồ Tát bao giờ, tại hạ cũng chưa từng thấy lão nhân gia đọc kinh kệ chi hết.

Đào Cung Nga tuy võ công cao thâm, nhưng mụ ở trong cung cấm từ thuở nhỏ, ít va chạm với người đời nên không hiểu mấy về nhân tình thế cố.

Nên biết ở trong Hoàng cung Vi Tiểu Bảo hàng ngày phải giao thiệp với bọn thị vệ, thái giám, lại thường chạm trán Hoàng đế, Thái hậu cùng những bậc vương công đại thần, lúc nào gã cũng hoà mình với những người toan dùng âm mưu quỷ kế để đối xử với nhau hoặc khuynh loát nhau. Gã lăn lộn đã nhiều nên cơ biến vô cùng! Có thể nói khắp mình gã là đao là kiếm.

Còn Đào Cung Nga chỉ bầu bạn với mấy mụ cung nữ già. Cả năm thường không nói đến mấy chục câu. Ngoài ra mụ chẳng gặp ai nữa. Vì thế mà giữa mụ cùng Vi Tiểu Bảo, phần cơ trí khác nhau một trời một vực.

Mụ thấy Vi Tiểu Bảo hầy còn ngây thơ thì nghĩ bụng:

- Ta đã cứu mạng gã, tất gã cảm kích vô cùng, chắc chẳng khi nào gã lừa gạt ta. Vả trể nít có bao giờ biết nói dối? Huống chi ta đã lục soát những bọc của gã nào có thấy gì đâu?

Mụ gật đầu nói:

- Ta thấy bọn chúng mở bọc của ngươi ra lục soát rất kỹ thì chỉ có hai bản võ công bí quyết. Bọn chúng không quyết định được đó có phải là kinh Phật của Thái hậu hay không?...

Vi Tiểu Bảo la hoảng:

- Trời ơi, đó là bí quyết võ công do sư phụ tiểu đệ viết tay để tiểu đệ rèn luyện. Bọn chúng mà lấy mất thì hỏng hết rồi!

Đào Cung Nga mỉm cười nói:

- Ngươi đừng lo, cái đó còn y nguyên trong bọc của ngươi. Ba tên kia tìm thấy mấy chục lạng bạc, mắt chúng đỏ lên tranh luận phân chia món đó. Ta nghe mà tức mình liền tiến vào liệу lý hết cả. Chỉ có mấy pho kinh Phật là vấn đề trọng đại, ta tưởng ngươi đưa cho Từ Thiên Xuyên và hai cô kia đem đến Thạch gia trang cất dấu. Bọn dịch nhân đã trừ khử xong rồi không còn gì đáng ngại, liền để ngươi ngủ yên. Ta lại lên ngựa chạy xuống phía nam, đến bên ngoài một toà khách điểm thấy có cỗ xe lớn đậu tại đó muốn lục soát nhưng Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên là người cơ cảnh vô cùng. Ta vừa bước lên nóc nhà lão đã biết rồi. Bất đắc dĩ ta lại phải một phen động thủ...

Vi Tiểu Bảo ngắt lời:

- Lão không phải là địch thủ của cô cô...

Đào Cung Nga đáp:

- Ta vốn không muốn đắc tội với bọn Thiên Địa Hội các người, nhưng chẳng còn cách nào khác, ta điểm huyết cho gã ngã ra và xin lỗi lão đừng có buồn giận. Tiểu huynh đệ! Lần sau tiểu huynh đệ có gặp lão, ta nhờ người chuyển lời từ tạ. Người nói dùm ta vì bất đắc dĩ mà đã đắc tội với lão.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta lục soát trong đám hành lý của ba người và tra xét cả trên xe nữa nhưng chẳng thấy chi hết liền giải khai huyết đạo cho họ. Lúc ra đi ta chạm trán một người võ lâm. Người này nhảy lên nóc nhà nấp nánh nghe ngóng. Ta thấy thân thủ của gã chẳng có gì là cao minh và Từ Thiên Xuyên có thể đối phó được dễ dàng. Mặt khác ta vẫn lo người bị xảy đến những chuyện bất trắc, liền bỏ mặc gã, lên ngựa chạy về đây.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Té ra tiểu đệ nằm ngủ mơ màng chẳng biết gì, mà trong khi đó cô cô đã làm rất nhiều việc.

Đào Cung Nga trầm ngâm một lúc rồi lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Người theo hầu Hoàng thượng bấy lâu có nghe ngài nói đến Tứ Thập Nhị Chương Kinh bao giờ chưa?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dường như Thái hậu và Hoàng thượng rất chú ý đến pho kinh Phật con khổ gì đó. Thực ra nó chẳng được lợi con mẹ gì. Thái hậu là người tồi bại thì mỗi ngày có niệm đến ngàn lần A Di Đà Phật hay Quan Thế Âm Bồ Tát, các ngài cũng chẳng bảo hộ cho...

Đào Cung Nga không để gã hết lời, mụ hỏi ngay:

- Hoàng thượng và Thái hậu bảo sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng phái tại hạ cùng đi với Sách Ngạch Đồ đại nhân đến phủ Ngao Bái lục soát và căn dặn tiểu đệ phải cố tìm cho được hai pho Tứ cái gì kinh, dường như có chữ thập và chữ nhị nữa.

Đào Cung Nga lộ vẻ vui mừng hỏi:

- Phải rồi! Phải rồi! Đúng là Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Tiểu huynh đệ có tìm thấy không?

Vì Tiểu Bảo trước ở trong kỹ viện thành Dương Châu đã thạo nghề nói dối. Gã biết rằng nếu phủ nhận ngay tất khiến đối phương sinh lòng ngờ vực, phần lớn phải nói thật chỉ chêm vào một vài câu giả dối thì người nghe khó mà phân biệt được.

Gã liền đáp:

- Tại hạ đã mù chữ thì còn biết nó là Tứ Thập Nhị Chương Kinh hay Ngũ Thập Tam Chương Kinh con khỉ gì? Sau Sách đại nhân kiếm được đưa cho tại hạ đem về cung giao cho Thái hậu. Bà mừng quá, thưởng cho vô số bánh trái kẹo mứt. Con mẹ nó! Mụ điểm già thật là keo kiệt. Mụ không cho vàng cho bạc, lại đi đồ trẻ nít bằng mấy gói kẹo mứt. Tiểu đệ mà biết sớm mụ tồi tàn như vậy thì đã cho mẹ nó vào bếp lửa làm củi rồi...

Đào Cung Nga vội nói:

- Không đốt được! Không đốt được!

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Tại hạ cũng biết là không đốt được. Hoàng thượng mà hỏi Sách đại nhân là khám phá ra ngay.

Đào Cung Nga trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói vậy thì trong tay Thái hậu ít ra là có đến hai bộ Tứ Thập Nhị Chương Kinh phải không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- E rằng bà có đến bốn bộ chứ không phải hai.

Đào Cung Nga sững sốt hỏi:

- Có những bốn bộ ư? Sao người... người lại biết thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nguyên bà có một bộ. Tại hạ đem về hai bộ, bà lấy ra mở để trên bàn đối chiếu với bộ kia quả đúng như nhau. Đêm trước tại hạ nấp ở dưới gầm giường lại nghe bà nói với tên đàn ông hoá trang làm cung nữ là bà đã sai quan ngự tiền thị vệ phó tổng quản tên gọi Thuy Đống đến phủ một vị thân vương lấy một bộ nữa.

Đào Cung Nga nói:

- Phải rồi! Thế là trong tay bà mình tính ra bốn bộ, không chừng bà có đến năm sáu bộ cũng nên.

Mụ đứng lên đi mấy bước rồi hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Đêm hôm trước ngươi nằm dưới gầm giường Thái hậu làm gì vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đào cô cô! Tại hạ có nói với cô cô, cô cô cũng đừng tiết lộ ra ngoài, không thì nguy lắm đó. Có khi bị sư phụ giết chết nữa.

Đào Cung Nga nói:

- Nếu là đại sự cơ mật của Thiên Địa Hội thì tiểu huynh đệ bất tất phải nói với ta.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dạ!

Gã ngần ngại một chút rồi tiếp:

- Cô cô là người tốt, tại hạ có nói cũng chẳng hề chi. Thiên Địa Hội đã cùng tiểu vương gia ở Mộc vương phủ bắt tay tuyên thệ: Ai mà nghĩ cách đánh đổ được tên đại gian ác Ngô Tam Quế khiến cho cả nhà hắn phải chết chém là có thể truyền hiệu lệnh cho đối phương phải tuân hành. Gia sư sai tại hạ nằm vùng trong Hoàng cung để dò la tin tức xem có chỗ nào hạ được Ngô Tam Quế chăng? Việc này mà thành tựu thì bao nhiêu người trong Mộc vương phủ sẽ do bọn Thiên Địa Hội của tại hạ chỉ huy. Vì thế mà tại hạ thường đến nghe ngóng ở nơi Hoàng thượng và Thái hậu.

Đào Cung Nga thở phào một cái nói:

- Té ra là thế. Bất luận là ai hất đổ được gian tặc Ngô Tam Quế cũng làm cho người thiên hạ khoan khoái vô cùng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Cô cô! Cô cô có giúp thì giúp tại hạ chứ đừng giúp bọn Mộc vương phủ nhé!

Đào Cung Nga ngần ngại một chút rồi đáp:

- Bản tâm ta nghĩ không tiện giúp bên nào, nhưng nếu gặp cơ duyên thì ta nhất định giúp tiểu huynh đệ.

Vì Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Đa tạ cô cô!

Đào Cung Nga thở dài nói:

- Đáng tiếc là cả ta lẫn ngươi đều chẳng thể về cung được. Nếu không thì ta giúp được ngươi mà ngươi cũng giúp được ta nữa.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hoàng thượng thương yêu tại hạ lắm. Tại hạ có lên về cung bái kiến ngài, nhất định ngài không báo cho Thái hậu hay. Hơn nữa cô cô đã đâm Thái hậu một dao khá nặng tuy hiện giờ Thái hậu chưa chết ngay nhưng chắc bà có thể khỏi được chỗ dao thương đó.

Đào Cung Nga dương cặp lông mày lên nói:

- Phải rồi! Tiểu huynh đệ nói cũng có lý. Tiểu huynh đệ! Công việc mà ta trông chờ ở tiểu huynh đệ là làm sao đánh cắp được mấy pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh đó cho ta.

Vì Tiểu Bảo trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Nếu Thái hậu không sống được, tại hạ e rằng mấy pho kinh sách đó sẽ bỏ vào quan tài chôn theo bà.

Đào Cung Nga nói:

- Không có đâu! Nhất định là không có đâu! Ta chỉ lo giáo chủ Thần long giáo đi nước cờ cao là họ thắng cuộc. Họ nhanh chân hơn sẽ lấy được trước là hồng bát.

Đây là lần đầu tiên Vì Tiểu Bảo nghe nói đến giáo chủ Thần long giáo, gã hỏi lại:

- Thần long giáo chủ là nhân vật như thế nào?

Đào Cung Nga không trả lời câu hỏi của gã, mục đi quanh trong phòng mấy lượt, liếc mắt nhìn qua giấy dán cửa sổ đã thấy hơi rõ, biết là trời sắp sáng. Mục quay lại bảo gã:

- Nơi đây nói chuyện không tiện, e rằng trong vách có tai. Chúng ta đi quách.

Mục cúi xuống hai tay cắp hai tử thi ra ngoài cửa điếm bỏ vào trong xe rồi trở về phòng đem nốt xác chết thứ ba lên xe.

May ở chỗ mục dùng thủ kinh làm đứt đoạn kinh mạch ba người nên chúng chết mà không đổ máu. Xác đem đi rồi phòng vẫn sạch không.

Mục nói:

- Chủ quán cùng tên phu xe của người đều bị trói lại. Bây giờ cứ để họ cựa cạy rồi tự cởi lấy.

Mục cùng Vì Tiểu Bảo lên ngồi vào chỗ xa phu, cho xe chạy về phía tây.

Đi được chừng bảy, tám dặm thì trời sáng tỏ.

Đào Cung Nga đem ba xác chết bỏ vào trong một cái mả đổ nát giữa đám phân mộ ngổn ngang. Mục lại lượm đá lấp đi rồi trở ra xe nói:

- Bây giờ chúng ta ngồi trên xe vừa đi vừa nói chuyện thì chẳng còn lo có người nghe tiếng nữa.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi:

- Biết đâu dưới gầm xe không có người ẩn nấp?

Đào Cung Nga không khỏi giật mình đáp:

- Phải đấy! Người còn cẩn thận hơn ta.

Mục cầm roi quất một phát. Cái roi này dường như tự động cong lại chui vào gầm xe đập đánh cách một tiếng.

Đào Cung Nga quất ba phát biết đích không có người liền cười nói:

- Ta không hiểu gì về cách phòng những hành động của người giang hồ.

Lúc này cỗ xe lớn đi trên đại lộ. Bốn mặt là đồng nội hoang vu.

Đào Cung Nga chậm rãi nói:

- Người cứu mạng ta rồi ta lại cứu mạng người. Thế là chúng ta cũng như đôi bạn sinh tử có nhau, hoạn nạn chia sẻ. Từ nay trở đi cuộc tương trợ lẫn nhau càng nhiều hơn. Tiểu huynh đệ, kể tuổi thì ta đáng làm mẫu thân người lại được người không rẻ bỏ kêu bằng cô cô. Vậy người có chịu bái ta làm cô mẫu để ta nhận người làm diệt nhi không?

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Làm diệt nhi mục cũng chẳng mất vốn mất lãi gì. Hiện giờ ta đã kêu mục bằng cô cô rồi.

Gã vội đáp:

- Vậy thì hay lắm! Nhưng có điều nổi ta rất xúi, chỉ sợ cô cô hiểu rồi không chịu nhận tại hạ làm cháu nữa.

Đào Cung Nga hỏi:

- Điều chi vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ không cha, mà má má lại là một mục điểm ở kỹ viện!

Đào Cung Nga sững sốt một chút rồi càng lộ vẻ mừng vui nói:

- Hảo diệt nhi! Anh hùng nào sợ xuất thân hèn? Đức Thái tổ Hoàng đế của chúng ta đã làm hòa thượng lại làm kẻ lưu manh vô lại thì đã sao đâu? Cả đến chuyện này người cũng không dấu diếm đủ tỏ người rất chân tâm với cô cô thì cô cô còn dấu người thế nào được?

Vì Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Má má ta làm điểm. Mao Thập Bát đại ca đã biết rồi thì còn dấu ai được nữa? Muốn lừa gạt người đời thì trước hết là phải đem những chuyện bí ẩn không ai nhìn thấy được của mình nói trước cho họ biết.

Gã liền nhảy xuống đất quỳ lạy nói:

- Diệt nhi là Vi Tiểu Bảo xin bái kiến cô cô.

Đào Cung Nga mấy chục năm trời ở chốn thâm cung không một thân nhân, cả câu nói về mặt cảm tình mặt thiết cũng chưa từng được nghe. Bây giờ蓦 thấy Vi Tiểu Bảo kêu mình một cách tha thiết như vậy, bất giác lòng mừng nhũn ra, vội nhảy xuống xe đỡ gã dậy cười nói:

- Bảo diệt nhi! Từ nay trở đi, đời ta thêm một thân nhân...

Mụ nói tới đây không nhịn được, hai mắt ứa lệ. Mụ vừa cười vừa lau nước mắt nói:

- Người coi đó! Cô cô cảm xúc đến sa lệ.

Hai người lại lên xe ngồi. Đào Cung Nga tay phải cầm dây cương, tay trái nắm lấy tay mặt Vi Tiểu Bảo. Mụ để cho lừa đi bước một nói tiếp:

- Hảo diệt nhi! Ta họ Đào. Đó là họ thật. Khuê danh là Hồng Anh. Ta vào cung từ ngày 12 tuổi. Đến năm sau ta được hầu hạ Đại công chúa.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đại công chúa ư?

Đào Hồng Anh đáp:

- Phải rồi! Đại công chúa là vị công nương lớn, con đức Sùng Trinh Hoàng đế nhà Đại Minh ta.

Vi Tiểu Bảo nói:

- ủa! Té ra cô cô tiến cung từ hồi đức Sùng Trinh nhà Đại Minh đang tại vị ư?

Đào Hồng Anh đáp:

- Đúng thế! Khi đức Sùng Trinh Hoàng đế ra khỏi cung, ngài cầm kiếm chặt đứt cánh tay đại công chúa. Ta đứng bên chính mắt trông thấy đức Sùng Trinh toan chém nữa. Ta liền nhảy xổ lại phục lên trên người công chúa. Thanh kiếm của đức Hoàng đế chém trúng bả vai sau lưng ta. Ta đau quá ngất đi. Khi tỉnh lại thì không thấy Hoàng đế cùng công chúa đâu nữa. Trong Hoàng cung nhốn nháo cả lên, không ai hỏi gì đến ta.

Đào Hồng Anh ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chẳng mấy chốc Sấm tặc tiến vào cung. Sau quân Thát Đát nhà Mãn Thanh lại vào đuổi Sấm tặc, chiếm lấy Hoàng cung! Hỡi ơi! Đó là sự việc xảy ra lâu năm rồi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Đại công chúa không phải là còn ruột đực Sùng Trinh hay sao mà ngài lại định chém chết nàng?

Đào Hồng Anh thở dài đáp:

- Đại công chúa là con ruột của Sùng Trinh Hoàng đế mà ngài lại rất sủng ái. Khi đó kinh thành thất thủ quân giặc tiến vào. Đức vua quyết lòng tuấn quốc, ngài sợ công chúa bị giặc làm ô nhục nên mới giết nàng trước.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Té ra là thế! Việc mình tự động thủ giết con không phải dễ dàng. Nghe nói Sùng Trinh Hoàng đế sau bị chết treo ở Mối Sơn phải không?

Đào Hồng Anh đáp:

- Sau ta cũng nghe người ta đồn như vậy. Quân Thát Đát nhà Mãn Thanh do Ngô Tam Quế đưa vào qua cửa ải đánh đuổi Sấm tặc chiếm lấy giang sơn nhà Đại Minh. Những thái giám cùng cung nữ ở trong cung 10 phần có đến 8, 9 đều được thả ra, chẳng hiểu có đúng thế không? Khi đó ta còn nhỏ tuổi, lại bị thương nằm trong phòng tối đen chẳng ai hỏi gì tới. Mãi đến ba năm sau ta mới tìm gặp được sư phụ.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Võ công cô cao thâm như vậy thì dĩ nhiên chắc bản lãnh của lệnh sư ghê gớm lắm, khắp thiên hạ khó có người bì kịp, phải không?

Đào Hồng Anh đáp:

- Sư phụ ta bảo: Thiên hạ rất nhiều cao nhân. Võ công của chúng ta chưa đáng kể vào đâu. Sư phụ ta vâng lệnh của Thái sư phụ trà trộn vào cung làm cung nữ.

Mục vụng roi lên không một cái cho nó bật thành tiếng lách cách rồi nói tiếp:

- Sư phụ ta tiến cung với mục đích dò xét tám pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Tất cả có tám pho ư?

Đào Hồng Anh đáp:

- Tất cả có tám pho vì người Mãn Châu chia làm tám màu cờ. Vàng, trắng, đỏ, xanh bốn màu chính và bốn màu viền. Mỗi vị chủ kỳ giữ một bộ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thế thì phải rồi. Tiểu diệt thấy mấy pho kinh của Thái hậu bát đồng màu sắc với hai pho lấy được ở nhà Ngao Bái. Pho thì bọc bằng bì trắng, pho thì bọc bằng vải viền đỏ.

Đào Hồng Anh nói:

- Nguyên bì bọc tám pho kinh này là theo màu sắc của "bát kỳ". Đáng tiếc là ta chưa từng được thấy qua.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Trong tay ta có sáu pho. Vậy còn hai pho nữa không biết ở đâu? Không hiểu tám pho kinh sách này có điều chi cổ quái. Chắc cô cô biết rồi vậy ta phải hỏi cho ra mới được.

Gã giả vờ ngớ ngẩn nói:

- Té ra Thái sư phụ lão nhân gia của cô cô thành tâm niệm đức Bồ Tát. Những Phật kinh trong cung dĩ nhiên là đồ quý trọng đặc biệt, không chừng dùng hoàng kim làm nước mực để viết kinh.

Đào Hồng Anh nói:

- Không phải thế. Hảo diệt nhi! Bữa nay ta nói cho người nghe, người không được tiết lộ với ai. Vậy người hãy phát thệ đi!

Chuyện phát thệ đối với Vi Tiểu Bảo là rất tầm thường. Bữa nay thề ngày mai gã lại quên ngay thì còn coi vào đâu nữa. Huống chi trong tám pho kinh sách này, gã đã lấy được đến sáu, khi nào gã còn đem những điểm bí mật trong kinh nói cho người khác hay?

Gã liền thề:

- Xin hoàng thiên hậu thổ chứng giám. Đệ tử là Vi Tiểu Bảo nếu đem những điều bí mật trong Tứ Thập Nhị Chương Kinh tiết lộ ra ngoài thì bị sét đánh. Bằng không cũng bị chết phan thây dưới muôn ngàn lưỡi đao còn thảm khốc gấp mười tên sư huynh con khỉ của Thái hậu giả làm cung nữ vừa bị chết mới đây.

Đào Hồng Anh không nhịn được phì cười nói:

- Cách tuyên thệ của người thật mới mẻ và cổ quái! Ta nói cho người biết: Khi bọn Thất Sát nhà Mãn Thanh tiến vào quan ải, không nghĩ đến việc chiếm giang sơn nhà Đại Minh. Người Mãn Châu đã ít, quân số không được nhiều. Bọn chúng chỉ mong vĩnh viễn đóng ở ngoài quan ải là lấy làm mãn

nguyện rồi. Sau khi tiến vào cửa quan, bọn quân Bát kỳ thấy tiền bạc châu báu là ra tay cướp giết. Chúng cướp được những gì đều vận ra ngoài quan ải cất giấu. Khi ấy người nắm đại quyền là Nhiếp chính vương, thúc phụ của Thuận Trị Hoàng đế, nhưng bát kỳ ở Mãn Châu thì đạo quân cờ nào cũng có thể lực. Các kỳ thủ liền mở hội nghị họa thành đồ bản về những nơi bí mật cất giấu tài vật. Mỗi vị kỳ chủ đều giữ một bức địa đồ này...

Vì Tiểu Bảo đứng dậy lớn tiếng ngắt lời:

- ủa! Tiểu diệt hiểu rồi.

Cỗ xe chuyển động, gã lại ngồi xuống, nói tiếp:

- Tám bức địa đồ này chắc là dấu ở trong tám pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh kia.

Đào Hồng Anh nói:

- Ta nghe chừng không hẳn như vậy. Sự thực ra sao chỉ có tám vị kỳ chủ của màu 8 cờ hồi ấy là biết rõ. Còn ngoài ra đừng nói người Hán chúng ta chẳng một ai hay mà cả đến những bậc vương công đại thần người Mãn Châu e rằng cũng ít người biết rõ. Ta nghe sư phụ nói: Người Mãn Châu dấu của báu ở một trái núi có long mạch của bọn chúng. Quân Thát Đát sở dĩ chiếm được giang sơn nhà Đại Minh ta, gây dựng cơ nghiệp làm nên Hoàng đế hoàn toàn nhờ ở long mạch trái núi đó.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>